

2017. május 7. – Húsvét 4. vasárnapja – Jn 10,1-10 – „Azért jöttem, hogy életük legyen legyen”

Régen úgy hívták e napot, hogy Jó Pásztor vasárnapja. Ma „hivatások vasárnapja”. Régen egyértelmű volt, hogy imádkoztunk papi hivatásokért, jó papokért. Mára mintha túlléptünk volna ezen: a hivatásokat ünnepeljük.

A tavalyi évben a pápa azzal kezdte buzdító levelét, hogy a keresztény hivatás minden megkeresztelt ember közös küldetése. Tehát a saját területünkön mindnyájan a keresztény hit tanúi vagyunk. Azután a papi hivatás méltóságáról, a papi szolgálat szükségességéről szólt.

Mint minden közösségben, az Egyházban is szükség van sajátos szolgálatokra, és a vezetők különös szereppel bírnak Isten népében. Ugyanakkor tisztában vagyunk azzal, hogy mit sem ér a pásztor nyáj nélkül. Mennyit ér, ha a pap a templomban hirdeti az ígét, de nincs mellette-mögötte a közösség, amely megtartja őt, és amelyet ő vezet, táplál?!

A mai evangélium Jézusról, a jó pásztorról szóló példázat.

Az ókori keleten ismert szereplők voltak a juhászok. Szüntelenül úton voltak, jó legelőt keresve. Életük figyelemmel telt, bátrak voltak, ha védeni kellett a juhokat. És különös szeretet töltötte el őket a nyáj iránt, név szerint ismerték juhukat. Ősidőktől kedvelt kép volt Jézusról, hogy ő a jó pásztor!

Ha elolvassuk az evangéliumban a jó pásztorról szóló részt, kiderül, hogy nem is olyan idillikus ez a szakasz. Jézust megkövezéssel fenyegették ellenségei. A példabeszédben nekik szól Jézus – a nép vezetőit, az írástudókat és farizeusokat minősíti. Ők a tolvajok, rablók.

Jézus magáról azt is mondja, hogy „én vagyok az ajtó”! A kép megértéséhez tudnunk kell, hogy a nyájat az est közeledtével karámba terelték, amelynek egyetlen nyílása volt. Ide feküdt le a pásztor. Csak rajta keresztül lehetett ki- és bemenni. Ő volt a karám „élő ajtaja”. A jó pásztor védi, óvja, táplálja, tereli nyáját. Nem kihasználja...

Hivatások vasárnapján ne a papunk lelkiismeretét vizsgáljuk, ne azon töprengjünk, hogy milyen papot szeretnénk, milyen papra lenne szükségünk, hanem vizsgáljuk a magunk életét! Ha úgy éljük meg keresztény hivatásunkat, hogy öröm számunkra Jézushoz tartozni, akkor a bennünket körülvevő közönyt, önzésre a szeretet dinamikus erejével reagálunk. Ha lesznek élő, életerős közösségek, akkor biztosan lesznek – „kitermelődnek” – jó vezetők, papok is!

Horváth József (Tata)